

25 Passagerer, der skulle til for at gjøre den directe Besordring herfra til en virkelig Udvandrerforretning. Jeg troer, at det er en Bestemmelse, der absolut maa fastsættes. Tallet 25 er taget af fremmede Lovgivning; om man vil tage dette Tal eller et andet, maa beroe paa et vilkaarligt Skjøn; men der maa nødvendigst drages en bestemt paavisselig og utvivlsom Grændse mellem, hvad der kan bringes ind under den her foreslaaede Lov — og hvad der altsaa skal stilles under Control, fordi Nødvendigheden deraf er bleven altfor meget stadfæstet af Erfaringen —, og saa det, som har fundet Sted til alle Tider, og som det ogsaa nu maa undgaaes at lægge Hindringer i veien for, nemlig at Reisende gaae som Passagerer med Seil- eller Dampskibe til fremmede Verdensdele, uden at de trænge til en saadan særlig Beskyttelse som den, Udvandringen i høi Grad behøver, eller uden at man er berettiget til overfor Skibsrederne at tillade sig en saadan Indgriben som den, der omhandles i det foreliggende Lovudkast, som kun bliver tilladelig, hvor det angaaer specielle Formaal. Det er altsaa kun, hvor Passagevernes Antal stiger til 25 eller derover, at Reglerne i den her foreslaaede Lov skulle finde Anvendelse, og det er endda kun, forsaavidt der er Tale om directe Udvandring, hvorimod det Samme selvfølgelig ikke kan gjælde med Hensyn til den indirecte Udvandring. Med Hensyn til den indtræder Nødvendigheden af at tage Hensyn til Antallet først paa Afgangstedet, og der vil der da ikke være Tale om 25, men oftest om 3 à 5 à 6 à 800, idet Skibene fra først til sidst ere byggede til saadan Udvandring, og idet særlige Controlmidler derfor der ere nødvendige. Dette bringer mig endnu til med Hensyn til den meget ubetydelige Difference i Henseende til § 1, der er imellem Justitsministeren og Udvalget, at bemærke, at, ligesom Definitionen af, hvad der skal forstaaes ved Passageerbefordring, og hvad ved directe Udvandrerbefordring, vil blive fremmet ved den af Udvalget foreslaaede Bestemmelse, saaledes betragter ogsaa Udvalget som Udvandrerer kun dem, der overføres til transatlantiske Havne, og ikke dem, der kun overføres til andre oversøiske Havne, og forsaavidt

vidt finder jeg det rigtigt, at en Definition bliver opretholdt. Jeg skal imidlertid ikke spille flere Ord paa Forslagene til § 1, thi i Virkeligheden er der i dem kun Tale om Redactionsforandringer, og, ligesom den ærede Minister har anført de Grunde, hvorfor han giver sin Redaction Fortrinnet, saaledes har jeg ogsaa tidligere anført de Grunde, der have bragt Udvalget til at foretrække en lille Lempelse i Paragraphens Redaction. Hvilket af Forslagene til § 1 man end vedtager, vil Tanken i alt Fald fuldstændigt være kommen frem. — Jeg skal endnu med Hensyn til Justitsministerens Underændringsforslag til Udvalgets Forslag til en ny § 4 gjøre opmærksom paa, at, naar den Forsordring, at det kun skal være her bosatte Folk, der kunne blive Agenter, fastholdes, da er Hovedsagen naaet. Men med Hensyn til Meddelelsen af Tilladelsen til at drive en saadan Forretning er Politimesterens Bedømmelse af den vedkommende Personlighed, navnlig af hans Respektabilitet dog ganske vist af største Betydning, og det forekommer mig derfor ogsaa naturligt, at det maa være den Politimester, i hvis Jurisdiction Vedkommende boer, der skal meddele Tilladelsen, thi han er den eneste, der kan kjende Personen eller har let Afgang til at faae at vide, hvad der maa fordres oplyst. Det er ganske rigtigt, at der i det af Ministeren nævnte Tilfælde kan opstaae uheldige Besyndeligheder, fordi Frederiksberg desværre endnu ikke er incorporeret i Kjøbenhavn. Og dog maa det egentligt ogsaa i dette Tilfælde være Politimesteren paa Frederiksberg, der er den vedkommende Myndighed, som er istand til og forpligtet til at sælbe en Dom om og at være ansvarlig for denne sin Dom om den Person, som søger om Tilladelse til at drive en sliq Forretning; jeg skal imidlertid gjerne indrømme, at Frederiksberg ligger saa nær ved Kjøbenhavn, at det forsaavidt Intet vilde gjøre, om det var Politimesteren i Kjøbenhavn, der kom til at foretage Bedømmelsen. Men lad os derimod tænke os det Tilfælde, at en Mand i Kjøbenhavn vil drive en saadan Forretning fra Aarhus eller Aalborg; det vilde i saa Fald dog være unaturligt, at Politimesteren i Aarhus eller Aalborg skulde bedømme og være ansvarlig for, hvorvidt den saaledes i Kjøben-